נערה בתולה הלכה יו סמג לאוין פה טוש"ע אה"ע סימן קעו סעיף ה

ד ג מיי' פכ"א מהלכות איסורי ביאה הלכה כו

מה להיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אם אמה שכן מצינו באותו שאר לד חמור שכן אמה בשריפה: ועוד מה היא ב א מיי פ"ב מהלמת לא חלקת בין בתה לאם אתה אף הוא וכו'. כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים באתרה למילף שאר דידיהה" מיניה וביה דבר מדבר שנאמר דאם אמו היא בסקילה כאמו כי היכי דבשאר דידה אם אמה כאמה דילמא אוקמא באחרה ונימא דבשריפה היא כבתו כי היכי דבשאר דידה אם אמה כבמה והא לא אפשר כיון דס"ל שריפה חמורה איכא למיפרך אמו בסקילה ואם אמו בשריפה: אף היא כלסה אסורה.

> אבר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה כדאמרינן לעיל אלא דקאמר הכא לא לריך ומיהו קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה בעיניך דמשמע התם דאביי לא יליף בתו מאנוסתו אלא מגזירה שוה:

> תני אכוה דרבי אכין כו'. מדגעי קרא משמע דלית ליה גזירה שוה דהנה הנה וזמה זמה ותימה א"כ בת בתו ובת בנו מנא ליה דבשריפה ועוד קשה דהאי איש אינטריך לכדדרשינן בפרק ד' מיתות (לעיל דף נא.) אע"פ שאינה כהנת דמאיש דריש כדפירש בקונטרס:

מה להיא שכן אמה בשרפה תאמר בהוא שאמו בסקילה ועוד הוא כהיא מה היא לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה אף הוא לא תחלוק בו בין בתו לאם אמו ולמאן דאמר סקילה חמורה מהאי קושיא לא נידונה אי מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה אמר אביי אמר קרא יאשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת בנה רבא אמר בין למ"ד דון מינה ומינה בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה לא אתיא למאן דאמר דון מינה ומינה מה הוא כלתו אסורה אף היא נמי כלתה אסורה ומינה מה הוא בסקילה אף היא נמי בסקילה למ"ד סקילה חמורה איכא

אשמוים הנה מה להלן בתה כבת בתה אף כאן בתו כבת בתו ומאחר שנתרבית להיות כבת בתו אתיא לשריפה בגזירה שוה דומה זמה כבת בתו כדאמרינן לעיל [עה.]: הולרך הכתוב לומר ובת איש כהן. דהוה ליה למימר ובת כהן וכתוב איש לומר לך בת איש מאנוסתו שאינה בת אשתו כי תחל לזנות את אביה כלומר שזנתה מאביה בשריפה: **אי מה בת כהן.** נשואה שזינתה מאחר היא בשריפה ואין בועלה בשריפה: אף כתו מאנוסתו היא בשריפה ולא הוא. דהיא תשרף כתיב נייקרא כאן ולא הוא: רבא אמר בשלמא הסם. גבי בת כהן בנשוחה או בארוסה משתעי קרא כדילפינן בפרק ד' מיתות [לעיל נה:] כי אפיקתיה לבועל מדינא דבת כהן: ואוקמיה אדינא. דבועל אשת איש דהא לא נפקא מכלל אשת רעהו וַיקרא כן אבל בא על בתו משום קורבא היא בין בפנויה בין בנשואה ואי מפקת לאביה מכלל דינא אהי דינא מוקמת ליה אדינא דפנויה מוקמת ליה ומפטר אפשר לומר כן השתא איהי דלא עבדא מידי מיקטלא איהו מיפטר והא קיימא לן (ב"ק דף טו:) השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה: אל מחלל את בתך. אל תחללה בזנות: יכול בכהן המשיא בתו ללוי ולישראל. שמחללה ופוסלה מתרומה כל (b) זמן היותה תחתיו: במוסר בסו. לאדם לבעילת זנות שלא לשם אישות: סחלל. שני חלולין משמע: המשיא בסו לוקן. ומתוך שאינה מקבלתו מזנה היא עליו: ז**ה המשהה בחו בוגרת.** שמתאוה להפקירה^{ה)} ומזנה: **אין לך עני בישראל.** לקמן [ע"ב] מפרש לה: **משהה בחו**

למיפרך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיח דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא תחלוק בה בין אמה לכלתה ולמ"ר שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכא בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפרך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא תחלוק בה בין בתה לכלתה ולמ"ד גמי שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין בתו מאנוסתו מנין האמר אביי אק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי שעונשין מן הדין יגלויי מילתא בעלמא הוא ירבא אמר אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה אתיא זמה זמה תני אבוה דרבי אבין סלפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו הוצרך הכתוב לומר יובת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אף בתו מאנוסתו היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אמר אביי אמר קרא יאת אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל הכא אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אזהרה לבתו מאנוסתו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אזהרה אלא לדתני אבוה דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא יאל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר יְבְמוֹםר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר יזה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשהא בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך ענִי בישראל אלא רשע ערום והמשהא בתו בוגרת אמו המשהא בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי

כיון דרביתה הזכרים כנהבות השוה נמי נקבות כזכרים שאר אשתו כשארו ויהא אסור אף באשת חורגו ואנן הוא דאמרינן מותר אדם באשת חורגו: כלתו בסקילה בפ' ד' מיתות איכא למיפרך. (לעיל דף נג.): בתחילת הדין לאוסרה: למ"ד שריפה חמורה. ואינה לפירכא קמייתא משום האי קושיא בתרייתא לא נדונה כלומר לא תילפינהו מהדדי ואפי׳ לאוסרה דכיון דלא מלית למידן מינה ומינה: ה"ג אבל הכא בשריפה כדאשכהן באמה. דהיינו אתרה דומיא דידיה דכלתו כאמו: ועוד מה הוא **חלקת.** כלומר מאי חזית דכי אוקמת ליה באתרה למילף שאר דידה מיניה וביה שריפה כאמה דומיא דידיה דכלתו כאמו אוקמת באתרה הכי ולמוד שאר דידיה מיניה וביה ואימא הכי כיון דבתה בשריפה לריכין אנו לענוש בכלתה מיתה חמורה מזאת ובסקילה והיינו מיניה וביה מבתה שהיא בשריפה אתה למד לכלתה סקילה שלריך אתה לחלוק ולהחמיר בין בתה לכלתה דמה הוא חלקת בו להחמיר כלתו מבתו אף היא וכו'. והאי לאו דון מינה ומינה הוא אלא גלויי מילתא בעלמא היא דכי ילפת שאר דידיה מיניה וביה יש לד להחמיר בכלתה מבתה ואם באת לומר כן איכא למימר דאין לך ללמוד כן אלא להשוות כלתה לאמה כי היכי דכלתו שוה לאמו הלכך איכא למימר סקילה ואיכא למימר שרפה מש"ה לא נדונה: בתו מאנוסתו מניין. בשאר דידיה בקרא דערות בת בנך וגו׳ף דאוקימנאי באונסין לא כתיבא בתו: גלויי מלחה בעלמה הוה. וחין זה עונש מן הדין דהא בת בתו מקורבת דבתו היא דאתיא. והיכי דמי עונש מן הדין כגון ערות אחומך בת אביך או בת אמךי אין לי אלא בת אביו שלא בת אמו ובת אמו שלא בת אביו ואם באתה להביא בת אביו ובת אמו מק"ו זה עונש מן הדין דהא לאו מכח קורבה דהא אתיא דזו קורבה מחמת עלמה וזו

קורבה מחמת עלמה אבל הבא על בת בתו אינה קרובה לו אלא משום

בתו: אתיא הנה הנה. לאיקורא נאמר בשארוי הנה ונאמר בשאר לעיל נד. וש"נ,ניבמות סח:], ג) [לעיל עה: וש"נ], ד) [מוספתה פי"ב], ה) ל"ל דידה וכן לקמן. רש"ש, ו) [ויקרא יח], ו) [יבמות לז.], ח) י"ג: לתפקידה וברש"ש כתוב שנ"ל להפקידה,

תורה אור השלם 1. עֶרְוַת בַּלְּתְרָּ לֹא תְנַלְּה אֵשֶׁת בִּנְךְ הִוא לֹא תגלה ערותה:

ויקרא יח טו 2. וּבַת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תַחֵל לונות את אביה היא מְחַלֶּלֶת בָּאֵשׁ תִּשְּׂרֵף:

ױקרא כא ט ױקרא כא ט אַת בִּתְּרָ. אַל תְּחַלֵּל אֶת בִּתְּרָ. לְהַוְּנוֹתָהּ וְלֹא תִוְנֶה הָאָרֶץ וּמְלְאָה הָאָרֶץ הָאָרֶץ וּמְלְאָה הָאָרֶץ ויקרא יט כט

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה יכול וכו' כל ימי היותה:

מוסף רש"י

וכי עונשין מן הדין. מדין ק"ו, דיני ממונות ומצות עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אתה למד מק"ו, אבל לא אזהרות